

Nr 277.

Av herr **Andersson** i Rasjön, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 119, med förslag till lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo.

I proposition nr 119 till innevarande riksdag föreslår Kungl. Maj:t antagande av lag om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo i huvudsaklig överensstämmelse med den lagstiftning i ämnet, som beslutades av 1918 års riksdag och som med vissa smärre ändringar förnyats 1919 och 1920.

Den nu ifrågasatta lagens giltighetstid är i likhet med de 1918, 1919 och 1920 antagna lagarna begränsad till ett år, men av vad som chefen för justitiedepartementet vid ärendets behandling i statsrådet anfört framgår, att lagens förnyande jämväl förutsättes år 1922 samt sedermera, allt intill dess en definitiv reform av skogsvårdslagstiftningen hinner genomföras.

Då ingen meningsskiljaktighet torde råda om ifrågavarande lags lämplighet och nödvändighet, och då den nu icke mindre än tre gånger varit föremål för justering, synes det, som om densamma utan olägenhet kunde antagas att gälla tillsvidare och upphävas vid den väntade permanenta lagstiftningens ikraftträdande. Härigenom besparades vederbörande myndigheter och riksdagen besväret med dess behandling 1922, eventuellt 1923 och 1924, varförutom därmed vunnes mer konstanta förhållanden på skogsvårdslagstiftningens område till större säkerhet för såväl skogsägare och avverkare som för de tjänstemän, som skola övervaka lagens efterlevnad.

Med stöd av ovan anförda och med åberopande av lagrådets yttrande i förevarande ärende tillåter jag mig därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att första stycket i slutbestämmelserna i den i Kungl. Maj:ts proposition

nr 119 föreslagna lagen om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo måtte erhålla följande lydelse:

»Denna lag träder i kraft den 1 juli 1921, då lagen den 11 juni 1920 om tillfälliga åtgärder till förekommande av skövling av skog å fastighet i enskild ägo upphör att gälla».

Stockholm den 14 mars 1921.

Gustaf Andersson i Rasjön.

I motionens syfte instämma:

Eskils Hans Hansson i Bäck.

Ollas E. Eriksson.

Emil Ericsson i Sörbo.
